SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIV. № 189 JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, OCTOBER 3, 1997 CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 3-го ЖОВТНЯ 1997 р. Ч. 189 РІК CIV.

Л. Кучма підпише новий виборчий закон

Київ (УНІАР). — 30-го вересня Президент Леонід Кучма заявив, що „напевно" підпише прийнятий минулого тижня Верховною Радою закон про вибори на змішаній основі. Раніше Президент був проти цього закону.

Президент додав, що сам закон парламент йому ще не подав. У Секретаріяті Верховної Ради пояснюють затримку необхідністю проходження відповідної юридичної процедури.

За новим законом вперше у березні наступного року половина парламенту — 225 депутатів — обиратиметься за партійними списками, а друга половина — від одномандатних округ, як і раніше.

Політичні партії України схвально поставилися до нового закону. Вони дістали більше шансів провести до Верховної Ради своїх представників. Однак найбільше скористатися цим законом може 150,000-членна Комуністична Партія України, яка є не тільки найбільшою, але й найбільш зорганізованою. Народний Рух України, який є другою по силі організацією, теж може здобути значну кількість місць у парламенті.

В. Пустовойтенко скритикував свого попередника

Київ (УНІАР). — 30-го вересня прем'єр-міністер Валерій Пустовойтенко звинуватив у черговий раз свого попередника Павла Лазаренка у зловживанні своїм колишнім службовим становищем. Вигляде, що критика ця є ударом у відповідь після того, як П. Лазаренко нещодавно на з'їзді своєї партії „Громада" скритикував дії теперішнього Уряду і проголосив опозицію до Президента.

В. Пустовойтенко додав, що Уряд вже підготував нову програму, яка відрізняється від попередньої. Прем'єр повідомив, що цю програму буде погоджено з центристськими партіями. Необхідність цього підтвердив також Президент Леонід Кучма.

В. Пустовойтенко належить до пропрезидентської Народно-Демократичної Партії, яка домагалася резиґнації П. Лазаренка, звинувачуючи його в корупції. Критикування П. Лазаренка не припинилося після його усунення, оскільки в ньому вбачають потенційного кандидата на Президента.

Мироносні війська НАТО зневтралізували телевізію у Боснії

Баня Люка, Боснія і Герцеговина. — Тут у середу, 1-го жовтня, мироносні війська захопили чотири головні телевізійні трансміттери, котрі знаходилися під контролею твердолінійного провідника боснійських сербів Радована Караджіча. Цим кроком НАТО перервало телевізійні передачі його партії.

Акція мироносних військ НАТО була прямим наслідком недільнішньої телевізійної програми, де говорилося про те, що антизлочинний Трибунал Організації Об'єднаних Націй в Газі є протисербським. Крім того, в той самий час продовжувалася на згаданій станції пропагандивна кампанія проти НАТО та трибуналу. Однак останньою краплею до вщерть переповненого збанка терпеливости була дещо справлена передача, в якій виступ урядниці ООН так зманіпульовано, що виходило вона також погоджувалася з твердженнями про односторонність гаазького трибуналу.

Д-р Р. Карадзжіч, якого згаданий трибунал вже давніше оскаржив у воєнних злочинах проти людства, дальше продовжує свою політичну діяльність та впливає на події в Боснії зі своєї головної кватири у Пале. Крім того, він зі своїми прихильниками постійно намагається підривати владу законно обраного президента боснійських сербів Біляни Плявсіч, яка править з Бані Люки.

Офіційні чинники твердять, що це було зроблено тільки для того щоб примусити згадану станцію передавати більш збалянсовані програми-передачі, а не ширити односторонню пропаганду.

Покарано убивців прокуратора Дж. Фальконе

Рим. — У сицилійському місті Кальтаніссетта закінчився суд над чільними членами мафії. У травні 1992 року вони організували і здійснили вбивство державного прокуратора Джіованні Фальконе, який все своє життя віддав боротьбі з організованою злочинністю і тепер вважається національним героєм Італії.

Щоб залякати правоохоронні органи країни, бойовики мафії після вбивства Дж. Фальконе знищили бомбами декілька надзвичайно цінних пам'ятників архітектури і мистецтва, однак досягнули протилежного результату — замість піти на поступки перед мафією, правоохоронці почали з нею війну не на життя, а на смерть. Твердість і послідовність привели до того, що деякі злочинці розкаялися у своїй діяльності і стали допомагати поліції. У висліді вдалося заарештувати декілька керівників мафії на чолі зі Сальваторе Ріїною, який, власне, особисто готував терористичні акції.

Процес у справі вбивства прокуратора Фальконе тривав два з половиною роки, а перед проголошенням вироків судді нараджувалися протягом 25 днів. На досмертне ув'язнення засуджено 23 провідників сицилійської мафії.

Італійський міністер внутрішніх справ Джіорджіо Наполітано, коментуючи закінчення цього судового процесу, назвав його „яскравим свідченням, що країна відновила активну боротьбу з організованою злочинністю". А керівник римського бюра боротьби з мафією П'єтро Люіджі Вінья сказав в інтерв'ю для газети „Ню Йорк Таймс": „Стратегія терору привела 'Коза ностра' до поразки".

Підписано протиракетний меморандум

Київ (Р.Р.). — Згідно з інформацією, вміщеною в „Урядовому Кур'єрі" з 30-го вересня 1997 року, у Ню Йорку відбулася зустріч міністрів закордонних справ України, Білорусі, Казахстану, ЗСА і Росії. Вони підписали пакет домовлень, які є підсумком чотирічного переговорного процесу в рамках Постійної консультативної комісії (ПКК), створеної на основі договору про обмеження систем протиракетної оборони з 26-го травня 1972 року між ЗСА і СССР.

Міністри обговорили питання правонаступництва ПРО у нових геополітичних умовах, а також розмежування систем стратегічної та нестратегічної ПРО.

Щодо правонаступництва підписано меморандум, згідно з яким Україна, Білорусь, Казахстан, Росія і ЗСА визнаються сторонами договору про ПРО з рівноправним юридичним статусом кожної держави-учасниці.

Меморандум має на меті сприяти зміцненню стратегічної стабільности у світі та стимулювати дальше скорочення стратегічних офензивних озброєнь.

ЗСА припиняють антидампінґове розслідування

Київ(Р.Р.). — Тут у вівторок, 30-го вересня, „Урядовий Кур'єр" повідомив, що у Вашінгтоні амбасадор України Юрій Щербак провів переговори з представниками Уряду ЗСА, темою яких було питання про припинення антидампінгового розслідування проти України. Досягнено домовлень, згідно з якими Україна щороку може експортувати 158,000 тонн сталевого листа вартістю 367 долярів і більше за одну тонну, відповідно до якости сталі.

Під час відкриття 52-ої сесії Генеральної асамблеї ООН у Ню Йорку відбулася зустріч Президента України Леоніда Кучми з президентом ЗСА Биллом Клінтоном та державним секретарем ЗСА Меделейн Олбрайт. В ході цієї зустрічі Л. Кучма висловив надію на врегулювання цього питання найближчим часом.

У Кабінеті Міністрів заступник міністра промислової політики України Сергій Грищенко повідомив, що домовлення про квоту на експорт сталевого листа набудуть чинности з 24-го жовтня. За його словами, антидампінгове розслідування не дало б користи ні одній стороні.

У Києві голова Верховної Ради України Олександер Мороз зустрівся з американським амбасадором з особливих доручень, спеціяльним радником державного секретаря ЗСА з питань нових незалежних держав Стівеном Сестановічем. Під час зустрічі обговорено політичну і економічну ситуацію в Україні, питання європейської безпеки тощо.

С. Сестановіч зазначив, що відносини між Україною і ЗСА — це партнерство на постійній базі. Він запевнив, що такої думки в ЗСА дотримується не лише він, а й президент Б. Клінтон та державний секретар М. Олбрайт.

Відновлено реєстрацію УНА

Київ (УНІАР). — 3-го вересня Міністерство Юстиції знову зареєструвало політичне об'єднання Українська Національна Асамблея (УНА).

Як записано у реєстраційних документах, УНА збирається брати участь у формуванні державної політики та органів влади. Цю політичну організацію свого часу було позбавлено державної реєстрації і вона відома переважно як політичне крило Української Національної Самооборони (УНСО).

Рішення про припинення реєстрації УНА було прийняте два роки тому після сутички членів УНА з міліцією на похороні Патріярха УПЦ КП Володимира. Як відомо, міліція, намагаючись не пропустити похоронну процесію до Софійського собору, побила людей.

Лідери УНА вважають рішення Міністерства Юстиції перемогою закону над політичними уподобаннями і збираються активно працювати у виборах.

Дмитро Корчинський, заступник голови УНА, заявив, що "метода діяльности УНА — це страйк, пряма дія соціяльного захисту трудящих, це акції громадянської непокори".

Кандидати-демократи вчитимуться за спеціяльною програмою

Київ. — Кандидати в депутати Верховної Ради, які є демократичного спрямування, зможуть збільшити свої шанси на обрання, пройшовши новий спеціяльний курс навчань, повідомила УНІАР.

30-го жовтня у Спілці Журналістів відбулася презентація проєкту „Демократія і Розвиток" — нової навчальної програми для кандидатів-демократів. Проєкт випрацював Центр Соціяльно-Політичних Технологій (Україна) при сприянні Вестмінстерського фонду за демократію (Великобританія).

Президент останнього Олександра Джовнс сказала, що цей проєкт є найдоцільнішим і найперспективнішим для розвитку демократії в українському суспільстві. Необхідність такої програми для України підкреслили голова Руху Вячеслав Чорновіл, заступник голови Київської Міської Ради Ірина Голубєва і заступник голови Ліберальної Партії України Микола Ожеван.

На нових курсах, які поділятимуться на три етапи, навчатиметься біля 120 кандидатів, поділених на вісім груп, по 15 осіб у кожній.

На першому етапі оцінюватимуть можливості учнів і визначатимуть найбільш перспективних з них. Партіям надаватимуть оцінки і рекомендації щодо їхніх кандидатів. Другий етап присвячений створенню політичного образу кандидатів, а третій — урізноманітненню стратегій передвиборчих програм кандидатів.

(Закінчення на стор. 4)

Наріжний камінь під важливу будову

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Наші гості з Українського Музею не вперше в редакції „Свободи", а завжди в останньому часі їхні відвідини зв'язані невідклично із найважливішим завданням, яке стоїть перед цілою групою осіб, а це будова нового репрезентативного українського музею в Ню Йорку.

Ентузіясти будови УМ в редакції „Свободи" (зліва, сидять): А. Алиськевич і Т. Тершаковець, (стоять) І. Лучечко і Р. Гавриляк.

Тим разом однак їхні зусилля завершуються. У неділю, 2-го листопада, має відбутися урочисте посвячення наріжного каменя під новий будинок при 6-ій вулиці між 2-ою а 3-ою авеню, де вкоротці стане так довго очікуваний і плянований Український Музей.

Щоб повідомити про цю радісну для них подію, приходить голова Управи УМ Іван Лучечко, голова імпрезового комітету Тетяна Тершаковець, будівельного — Роман Гавриляк і комісії збирання фондів Анна Алиськевич.

І. Лучечко коротко інформує про велику працю, що її виконують всі ці комітети і про те, що згідно з плянами дві перші фази підготови будови вже покінчені, а тепер зближається третя, в якій розпочнеться вже будова УМ, після того як місто Ню Йорк затвердить переслані йому пляни та вибереться будівельне підприємство, що буде виконувати ці пляни. Будинок, каже з переконанням І. Лучечко, повинен бути готовий на осінь 1998 року, а відкриття музею плянується на початок 1999 року.

Таке плянування оправдує посвячення наріжного каменя 2-го листопада цього року і над цим працює імпрезова комісія. Її голова Т. Тершаковець інформує нас про підготову цієї імпрези, яка запланована дійсно на „велику скалю" зі запрошенням посадника Ню Йорку Рудолфа Джуліяні, репрезентантів головних музеїв, адміністраторів міс-

(Закінчення на стор. 4)

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ПАМ'ЯТНИК ЖУРНАЛІСТОВІ

СЕВАСТОПІЛЬ. — Тут 28-го вересня на цвинтарі в центрі міста відкрито пам'ятник журналістові Володимирові Іванову, вбитому у квітні 1995 року. Злочинці підірвали його будинок, в результаті чого загинув журналіст і важкі поранення дістав випадковий перехожий. У відкритті пам'ятника взяли участь учасники міжнародного фестивалю журналістики, які представляють 20 країн.

ОДЕСА І МИКОЛАЇВ СКАСУВАЛИ РАЙОННІ РАДИ У МІСТІ

ОДЕСА. — Одеська міська рада вирішила більше не створювати в місті районні ради, мотивуючи це тим, що вони виконували суто декоративну фіктивну функцію. 26-го вересня ліквідувати районні ради у місті вирішила і Міська Рада Миколаєва. Але ці рішення можуть бути скасовані у судовому порядку, повідомили у парламентарному Комітеті з питань державного будівництва, тому що згідно із законом про місцеве самоврядування, остаточне рішення про розпуск районних рад приймається з урахуванням громадської думки.

ПРИХИЛЬНИКІВ НАЦІОНАЛ-ДЕМОКРАТИЗМУ НАЙБІЛЬШЕ

КИЇВ. — Центр „Соціяльний моніторінг" провів опитування майже 2,000 громадян України щодо їх ідеологічних симпатій. Виявилося, що 19 відс. опитаних віддають перевагу національ-демократичному майбутньому України, 11 відс. громадян виступають за соціялістичний напрямок розвитку, а 10 відс. — за комуністичний. Соціял-демократам симпатизують 9 відс. опитаних, християнським демократам 6 відс., лібералам — 3 відс. Націонал-радикальну ідеологію підтримують 2 відс. опитаних, за анархію в Україні — 1 відс. і 33 відс. опитаних назвали інші ідеологічні напрямки.

ПОЧАЛА ДІЯТИ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКА КОНСУЛЬТАТИВНА РАДА

КИЇВ. — 29-го вересня створено російсько-українську консультативну раду, яка почала випрацьовувати десятирічну програму співробітництва між двома країнами. Підписання програми має відбутися в січні наступного року. Першим результатом створення ради стало те, що російські підприємці погодилися побудувати у Києві кілька готелів і підтримати російський театр. Віцепрем'єр з питань економічної реформи Сергій Тигипко хотів більшого — відновлення промислової кооперації та врегулювання митної політики. Як відомо, Росія обмежила доступ українського цукру на свій ринок, обклавши цю продукцію 25 відс. митом.

Л. КУЧМА ЗУСТРІВСЯ З ЛАТВІЙСЬКИМ ПРЕЗИДЕНТОМ

КИЇВ. — 29-го вересня Президент України Леонід Кучма прийняв президента Латвії Гунтіса Улманіса, з яким обговорив ідею проведення зустрічі керівників країн балтійсько-чорноморського реґіону. Г. Улманіс, який перебував в Україні на відпочинку, висловив свою підтримку і наголосив, що популяризуватиме цю ідею серед інших держав. За словами Л. Кучми, цю пропозицію вже підтримують багато закордонних лідерів і громадських діячів. Обидва президенти обговорили також двосторонні відносини і розглянули стосунки у межах СНД, зокрема України і Росії.

РУХ ВИСТУПАТИМЕ У ВИБОРАХ САМОСТІЙНО

КИЇВ. — На парламентарних виборах Народний Рух України виступить єдиним партійним списком і утримається від формування міжпартійного блоку. Це підтвердили учасники засідання Президії Центрального проводу Руху, яке відбулося 30-го вересня. Водночас при висуванні кандидатів від Руху враховуватиметься становище учасників об'єднання „Рух за народ, за Україну", куди входять такі найбільші громадські (неполітичні) організації, як Конгрес Української Інтеліґенції (голова Іван Драч), Товариство „Просвіта" (голова Павло Мовчан), Всеукраїнське Об'єднання Ветеранів (голова академік Ігор Юхновський). Крім того, лідер Руху Вячеслав Чорновіл спростовував повідомлення деяких засобів масової інформації про те, що його організація нібито прагне вступити в об'єднання „Громада", очолюване колишнім прем'єром Павлом Лазаренком. „Виходячи з 'простої методи дедукції', на яку покликається одна з газет, Народний Рух — занадто велика організація, щоб уміститись у 'Громаді', — сказав В. Чорновіл.

У СВІТІ

У ВІВТОРОК, 30-ГО ВЕРЕСНЯ, ізраїльський прем'єр-міністер Беньямін Нетаняґу та посадник Єрусалиму Єгуд Ольмерт зазначили, що теперішня перерва у спорудженні житлових будинків для жидівських поселенців не включає ніяких вже розпочатих проєктів. Коментарі цих двох жидівських провідників, які є найбільше відповідальними за будування житлових жидівських будинків у східньому Єрусалимі чи на західньому березі ріки Йордан, чітко вказує на обмеження будьяких можливостей договоритися на зустрічі, на згоду котрої секретареві Державного департаменту Меделин Олбрайт дали минулого понеділка жиди і палестинці. Б. Нетаняґу зокрема підкреслив, що він не має вплянів міняти своєї політики щодо розбудови жидівських поселень.

ПАРИЖ У СЕРЕДУ, 1-ГО ЖОВТНЯ, дусився у досі не баченій сірій мряці занечищеного повітря і тому шоферам дано наказ не появлятися з автами на вулицях міста. Міське управління, котре контролює якість повітря зазначує, що двоокисд азоту, котрий є продуктом автового спалення бензини, є першим на їхній листі небезпечних газів, які люди вдихають. Реагуючи на це, уряд заборонив половині приватних авт в'їжджати до міста, але щоб улегшити цю ситуацію для громадян їх забезпечено безплатною публічною транспортацією.

В АМЕРИЦІ

АМЕРИКАНСЬКІ РИМО-КАТОЛИЦЬКІ єпископи закликають батьків любити та підтримувати своїх дітей-гомосексуалістів. У своїх пастирських посланнях вони стверджуюь, що гомосексуалізм не є добровільно обираним почуванням і тому батьки не повинні вирікатися таких дітей, зокрема у теперішньому суспільстві переповненому всякими відреченнями та дискримінаціями. У посланні єпископи підкреслюють єдину незаперечну правду про те, що Бог любить кожну людину, як окрему індивідуальність, не зважаючи на її статеві інклінації. Це в ніякому разі не означає, що Римо-Католицька Церква апробує статеві зносини між гомосексуалістами, бо це дальше залишається незмінною доктриною Церкви, що такі акти є неморальними.

У РЕЗУЛЬТАТІ СПОКІЙНИХ переговорів між Сенатом і Палатою Репрезентантів, Конґрес таки введе в життя заборону ввозити до ЗСА товар роблений руками силуваних або проданих до такої праці дітей. Спонсори цього законопроєкту твердять, що це дуже вплине на імпортування зокрема, килимів з Пакистану та Індії, де батьки продають до праці навіть 4-річних дітей. Організації оборони людських прав припускають, що в Південній Азії є понад 15 млн. малолітніх дітей, котрі є приречені на примусову працю.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486.
UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Проблема безробіття в західній Україні

Із численних газет, що доходять до нас з України, а зокрема з західних областей, конкретно найбільше зі Львова, читаємо в останньому місяці ряд статтей на сумну тему зростаючого безробіття, а з тим і тенденцій виїзду на Захід в шуканні заробітку.

Згідно із офіційною статистикою, в Україні зростає тепер кількість безробітних і на це вказують виразно числа. Ось на день 1-го липня число громадян, що є безробітні, на Львівщині виносило 46,900, що в порівнянні із початком року зросло на 28.4 відс. Це один із найвищих показників в Україні. Що турбує нас ще більше, це кількість молодих людей, які тепер є безробітними. За станом на цей же день 1-го липня із усіх безробітних 15,300 осіб було віком до 28 років — значить можна їх зарахувати до молоді. І тут дивне, що найбільше серед безробітної молоді — це люди із закінченою вищою освітою. Як стверджують, важко знайти працю після закінчення Львівської Політехніки чи Університету ім. І. Франка. Цей стан можна схарактеризувати коротко — збільшення кількости безробітних, зменшення кількости вільних робочих місць. Але і серед робітників кількість безробітних зростає, зокрема тому, що великі давні підприємства, які затруднювали тисячі робітників, тепер обмежуються до соток.

При тому стверджують, що офіційна статистика вже давно не зображує дійсного стану в ділянці безробіття чи можливости дістати працю. До щораз більшого числа безробітних у Львівщині потрапили працівники промислових підприємств, які через брак роботи перебувають у вимушенених відпустках без заробітної платні. А стати тепер безробітним в Україні — це значить опинитися без засобів до існування, бо того, що тепер дістають безробітні, не вистачає на тиждень прожиття.

Цього року за шість місяців в таких відпустках на Львівщині перебувало 176,000 людей, у тому числі 112,300 осіб, що були зайняті у промисловості. На такі „вимушені відпустки" звільняють тепер навіть працівників лікарень, а що тут і говорити про покликання на працю молодих людей, що саме закінчили студії і шукають за працею у своєму званні. Все це разом викликає постійне шукання за можливістю заробітку у всіх вікових групах. Тут мешканці західньої України часто розглядаються за можливістю навіть тимчасового, але таки заробітку в інших країнах Европи чи за океаном. Але у всіх чужих країнах українці в загальному мусять виконувати найменше платну і невідповідну до вишколу та знання працю. Звичайно така праця відбувається „на чорно" — значить, без відповідного оформлення і забезпечення, а дуже часто брак знання чужої мови та леґальної опіки викликає багато труднощів та прикрих переживань. Анґажування безробітних українців на працю „за границю" використовують різні темні елементи, обіцяючи багато такого, чого не дотримуються опісля, як висоти платні, відсотка, який має бути заплачений посередникові тощо.

Ось один з наших читачів дав нам, як приклад, „запрошення" на еміґрацію до Еспанії. Підприємчиві посередники обіцяють в летючці (розуміється, писаній російською мовою) справді „золоті гори", до отримання за шість місяців еспанського громадянства включно. Скільки із безробітних львів'ян у фінансові скруті повірять таким обіцянкам? Знаємо також добре про велику кількість посередників з Брайтон Біч в Ню Йорку та високі оплати, які вони побирають від своїх сучасних „невільниць", яких посилають на „службу".

Зростаюче в західній Україні безробіття змушує щораз більшу кількість мешканців, особливо жінок, не зважаючи на всі небезпеки використання їх праці та гроша, шукати за працею поза батьківщиною.

Але таке саме безробіття серед молоді може довести до ще гіршої небезпеки, а це злодійств, грабунків чи навіть убивств для здобуття гроша на прожиток. Тому проблема зростаючого в Україні, а зокрема в західній, безробіття, а з тим забезпечення мінімальними середниками до життя тих, що залишилися без праці — це проблема, що мусить бути розв'язана якнайскоріше, і то перед виборами.

„Як добре, що я приїхав після Другого світового конґресу українців до Львова. Тут відчув Україну, почув українську мову", — слова українця із **Самари (Росія).**

Оксана Сапеляк*,
Львів

ОПОРА УКРАЇНСТВА... ХТО?

Орієнтуватися в сучасній ситуації добре зорганізованого хаосу в Україні важко не лише чужоземцям чи українцям, які живуть у цивілізованому світі, а й самому українському народові. На плечі народу опускаються нові й нові тягарі, котрі повинні, за задумом антиукраїнських сил, спустошити ідею незалежности і демократії. На превеликий жаль, ситуація в Україні постійно напружена, постійно небезпечна. І то не завжди через сусідів, адже з сусідами в нинішніх умовах можна б дати раду, якби був порядок у своєму домі. Що ж маємо у своїй хаті? Спробую коротко окреслити політичні настрої у сучасній Україні. Вони стосуються єдиного: візії на майбутнє держави, або якою хочуть бачити Україну окремі суспільні групи:

*ті, хто прагне повернення Союзу, комунізму, російської мови і культури;

*формально визнають Україну як державу, але для них єдино можлива Україна комуністична, російськомовна (у кращому випадку — двомовна);

*визнають Україну державою, за її демократичний розвиток, але — за двомовність у цій державі (при чому останньому готові принести у жертву демократичні погляди), вважають, що інтелект зв'язаний виключно з російським мовленням;

*прагнуть бачити Україну демократичною із державною українською мовою, розвиненою національною культурою (значна частина);

*бажали б будувати Україну україномовну, але як тоталітарну державу (невелика група);

*люди, які зв'язують майбутнє України із християнсько-демократичними принципами (не маю на увазі чисельні християнсько-демократичні партії), згідно з якими Україна бачиться як демократична україномовна незалежна держава, в якій соціяльні, політичні, економічні питання розв'язуватимуться згідно із християнською мораллю.

Перші три групи є надзвичайно сильні, багаточисельні, вони знаходяться при владі, фінансах, щедро спонзорують свої партії, газети і журнали, телепередачі, радіопередачі. На жаль, будучи при владі, фонди на антидержавну аґітацію черпають із народних багатств.

Хибна думка

Існує думка, що комуністи, мовляв, змінилися, вони тепер працюють для України. Думка хибна: комуністи України не є силою українською, але однозначно — антидержавною і антинаціональною, для яких культура українців — це чарка і українська пісня при ній. Депутат Верховної Ради України Катерина Самойлік (до речі, за походженням 100-відсоткова українка із Херсонщини), сьогодні член президії Центрального комітету Компартії України (найвищий керівний орган партії) доброю українською мовою каже на зустрічі із американськими політиками: „У нашій улюбленій колишній батьківщині, яка називалася Совєтський Союз, не було дискримінації жінки".

Нема потреби витрачати зусилля на те, щоб її переконувати будувати незалежну державу. Вони розмовлятимуть доброю українською мовою, вони казатимуть красиві слова (особливо перед українцями з діяспори) про українську мову й культуру, про демократію, вони із „запалом" виступатимуть на всіх представницьких форумах як найвищого роду патріоти українського народу, але вони не бажають навіть чути про правдиву несфальшовану історію України, про розвиток української культури.

Оскільки почалося цитування К. Самойлік, то рівень комуністичного лицемірства продовжимо на цьому прикладі. Колись ця жінка працювала на пості секретаря райкому партії з ідеологічних питань у Херсонській області. Одне з головних завдань на цьому пості була антирелігійна пропаґанда. Тепер, перебуваючи на високому партійному щаблі, вона входить від України у комітет, створений православними державами для захисту православ'я. Від кого захищати православ'я? І хто захищає? Прикладів є дуже багато, навіть забагато. Але водночас вони з усмішкою і „найщирішою" вдячністю візьмуть допомогу від українців з-за кордону, в тому числі українську літературу, висловлять соборницькі погляди, покажуть історичні місця; покоролівськи прийматимуть; скажуть купу компліментів (цього вчитися комуністичними функціонерам нема потреби, за багато років навчені). Щоправда, чи ту подаровану літературу побачать українські діти, чи вона зігниє десь у вологих підвалах, чи одразу піде на макулятуру — питання інше. Придбана за важко зароблені українцями з-за океану гроші техніка працюватиме також не для української ідеї. Мабуть, це вже не важливо. Важливо те, що „допомогли" Україні!

Залишилася давня Україна

Паралельно нам довелося почути ще одну цікаву думку: в Галичині все в порядку, отже, там підтримка не потрібна. Що означає „в порядку"? Мабуть, те, що західня Україна — реґіон, де завдячуючи Божому провидінню перменентно залишилась давня Україна, від української держави київських князів, зокрема Володимира Великого (Галицько-Волинське князівство), збереглися традиції українського громадського самоврядування, яку на теренах колись Великої України було зліквідовано російською імперією ще у XVIII столітті, Греко-Католицька Церква як продовження прадідівської Церкви Володимира і Ольги, збереглися українські традиції, українська мова. Після всіх репресивних заходів, що їх провела совєтська влада після приходу її на ці землі проти українства, на цьому останньому незрусифікованому, незбольшевиченому клаптику України, все таки залишився невеликий уламок України, нехай також пошарпаний, бо багато втрачено. Але залишився!.. Це добре розуміють всі прокомуністичні, проімперські антиукраїнські сили, і всі зусилля спрямовують саме проти Галичини.

Вони усвідомляють велику місійну потугу цього краю. Тому саме проти Львова спрямовано й тепер приховані репресії. Адже, як раніше, фінанси стікалися до Москви — і звідти розподіляли фонди на реґіони, так і тепер продовжується система розподілу: Київ збирає фонди і розподіляє їх між областями. Найпростіше порівняти фінансування: виявиться, що Львівщина з того „спільного котла" дістає найменше фондів. Недавно спромоглася виділити дещицю на ремонт Львова після того, коли історичний центр міста став розвалюватися у повному розумінні цього слова (впало п'ять будинків).

У Львові, де є коло 30 відс. російськомовного населення, на всіх керівних постах (в тому числі директори підприємств) були неукраїнці. Сьогодні вони володіють майже всіма приватними підприємствами, кав'ярнями, готелями, ресторанами тощо. Чому ж українці цього не зуміли зробити? Вони, мабуть, неповороткі, незугарні до праці, то й нехай собі, нащо їм допомагати... Річ у тім, що весь капітал Комуністичної партії опинився, зрозуміло, в руках колишніх керівників і партійних функціонерів. Лише деякі колишні директори підприємств були українці і зуміли створити свої підприємства. Їх небагато. Таким чином, економіка опинилася в руках далеко не патріотів. Знаю невелику частину українців, яким родичі з діяспори допомогли відкрити приватні крамнички чи кав'ярні. Їх важко підтримувати, бо податкова система в Україні так збудована, щоб мале і дрібне підприємство не вижило і не розвивалося. Однак вони тримаються, хоч це нелегко. Адже податкова інспекція, котра формувалась із спеціялістів (чиї спеціялісти були за совєтської системи — всім відомо), не дуже прихильна саме до українського підприємництва. Йде шалений перерозподіл: захоплення приміщень — після цього українцям вклинитися у виробничу сферу буде неймовірно важко.

Шукають підтримки

Боляче дивитися, як люди з Великої України, які справді вболівають за долю держави, їдуть до Львова, шукаючи тут підтримки, можливости бодай опублікувати статті та виступити в радіо, а у Львові народ затиснений у

(Закінчення на стор. 3)

*Науковий співробітник Інституту народознавства Національної Академії Наук України.

Р. Левицький

Три зустрічі

Перша зустріч

Забава. Заля в огнях, кружляють пари, хвилі музики пливуть... Танцюють студенти, що саме закінчили середні школи. Хлопці й дівчата, а разом з ними їхні батьки, рідня, приятелі і запрошені гості. Це український Львів, столиця західньої України, вітає і гостить свою молодь, цвіт і надію народу.

Тут уперше зустрілися „віч-у-віч" герої оцього оповідання, Оля і Юрко. Хоча, до речі, вони зналися вже давно, але тільки здалека. Оля — дочка найбільшого тоді багача в Галичині, а Юрко знаний багатьом як співак-соліст шкільного хору, як танцюрист із школи народних танків Василя Авраменка, як вправний руховик руханкового Т-а „Сокіл-Батько".

Є люди, які мають почуття меншвартости. Кажуть, що особливо українці хворіють на цю недугу. Воно, мабуть, і правда, бо і в Юрія така недуга, але він має на це, до певної міри, виправдання. Став сиротою, коли було йому сім років життя. Виховався між чужими людьми, у сиротинцях і в бурсах. Не зазнав в дитинстві ні материнської ласки, ні батьківської любови, ні домашнього тепла. Його карали різками, карцером, веліли клячати в куті на колінах за найменшу провину... Коли іншим життя „пінилося солодким вином", то йому доводилося, здебільша, пити чашу гіркого сирітського полину.

Ось і тепер між Юрком і Олею — глибока прірва. Соціяльного характеру: вона найбагатша, він — найбідніший. Проте несподівано для обох прірву перескочено. Коли аранжер забави заповів „дамен вальса" і грімко додав „пані вибирають!", тоді Оля швиденько побігла до Юрка, щоб хто інший її не випередив, і попросила до танцю... Танцюючи, ні він, ні вона нічого не говорили, тільки ніжно пригорталися і дивилися одне одному в очі.

Зустріч друга

Після забави Юрко не мав спокою „ні в день, ні вночі", як співається у пісні, все тільки думав про Олю. Якась чародійна сила опанувала всю його істоту і він наче загіпнотизований пішов до дому, де жила Оля. Як поступав до входових дверей, відчинила ті двері мати Олі і дуже мило й привітно запросила ввійти у хату, запровадила його у вітальню, де стояв розкішний великий концертовий фортепіян і пішла покликати Олю. Вона так само, як і її мати, радісно його привітала, виглядало, наче вона знала, що він прийде. Мати негайно відійшла, залишивши молодих самим собі.

Юрко попросив Олю, щоб заграла на фортепіяні. Вона радо згодилася. Юрко стояв мов зачарований, близько-близько до Олі. Вона, граючи, не дивилася на клявіші, а тільки гляділа Юркові в очі, зближаючи свої уста до Юркових і нарешті вони злучилися в гарячому поцілунку... А тут раптово знова вступила в вітальню мати Олі.

Юрко, збентежений і засоромлений, швидко попрощався і пішов. Дома стрінула його мила несподіванка, саме лист від його вуйка із запрошенням приїхати на вакації. В листі були залучені гроші на подорож. Юрко дуже зрадів, це для нього великий порятунок. На вакаційний час замикали бурси і Юрко завжди журився, де йому перебути вакаційний час.

Вуйко жив у Польщі, близько міста Кракова, працюючи завідателем дібр князя Чарториського. Жонатий, але бездітний. Був він рідним братом покійної матері Юрка і був поляком. Як це сталося таке диво? Брат поляк, а сестра українка. Це тому, що їхній батько, Юрковий дідо, був поляком, а його дружина була українкою. Родинний договір був такий, що сини мають бути поляками, а доньки українками.

Як тільки Юрко прибув на місце, вуйко повідомив його, що має для нього дуже добру новину. Саме в Краківському університеті при медичному факультеті відкрили студію фізичного виховання. Обіцяють стипендії, безплатне приміщення у студентському гуртожитку для здібних і пильних учнів. Кандидати мусять пройти іспит із фізичної справности, а цей іспит переводити будуть уже на другий тиждень.

Юрко здав іспит на відмінно. Вже як студент фізкультури дуже пильно вчився, так що усі професори високо його оцінювали й вирізняли.

(Закінчення на стор. 3)

Петро Часто

Нема вічних розлук...

IV

А попереду чекав ще Дахав, де над брамою висів лицемірний напис „Праця зробить вас вільними", і Степан довідується, що тут „...спершу отруюють в'язнів, а опісля їхні трупи спалюють. Про такі дикі та звірячі винаходи я почув уперше, і мені не хотілося вірити, що таке могло діятися у цьому світі...". І такий жаский у своїй асоціяції образ: стрункі тополі в Дахав здавалися Степанові „...додатковою сторожею, що разом із німецькою залогою контролювали тут усіх в'язнів".

Пропускаю довгу низку психологічно напружених епізодів, але ці рядки спиняють біля себе: „Нам, українцям, як і росіянам, було важче переносити в'язнич-не пережиття. Якийсь час, хоч і рідко, пакунки з харчами доходили через Червоний Хрест до поляків, голляндців, бельгійців, а вже найдовше до французів. Я часто з задрістю поглядав на них, чекав, чи не змилується хтось і не підкине мені хоч би маленький сухарик... Щоб одержати дещо від французів, я придумав, що буду вчитись у них їхньої мови. Спочатку вони були такою моєю поставою захоплені та радо почали мені допомагати вчитись... Вони, одначе, скоро довідалися, що я українець і вже не дуже радо хотіли спілкуватися зі мною. В той час вони вважали росіян своїми союзниками, поважали їх і вірили, що в комуністичній Росії життя процвітає...". Ця характеристика додає ще одну рисочку до портрету „освіченої Европи", яка числилася не з правдою, а зі силою і жила глупими ілюзіями, а не дійсністю.

Дуже правдиво в книжці — про стосунки між в'язнями. Вони нічим не різнилися від стосунків на волі, люди — завжди тільки люди. І в таборах були всякі— чисті, шляхетні, і різні збоченці, правдиві і лукаві, як той „...українець зі Львова... Я чомусь ніколи йому не довіряв. Він завжди говорив дуже багато, вихвалявся, але половина з того правдою не було. Тому що сам він походив зі Львова, а ми, решта українців, із села, то він вважав себе кращим від нас...". І навпаки — серед чужих, навіть росіян, траплялися нормальні люди, як отой професор математики, що мав відкрите серце до нових істин і все розпитував Степана про релігійне життя в Західній Україні. „Якось при одній нагоді він запитав мене, чому українці відрізнають себе від росіян. Ми ж бо походимо з тої самої Київської держави? Тоді це було для мене нелегке питання. Йому я відповів теж питанням. То чому, кажу, треба було мільйони українців вивозити на Сибір? Чому був запроваджений штучний голод в Україні в 1933 році, коли вимерло більше п'яти мільйонів українців? А чому руйнували князі Долґорукий і Боголюбський столицю Русі-України Київ, яку ви називаєте матір'ю всіх російських міст, а її скарби вивозили на північ? Чому Московія не помагала Україні визволитися від польської неволі чи від татарських нападів? Чому зруйнувала Запорозьку Січ, а козаками на болотах збудувала місто Петроґрад? ... Чому-то царі ваші палили українські книжки і казали, що української мови ніколи не було? Чи ви мені тепер скажете, що ми цей самий народ?... Професор хотів змінити нашу розмову і сказав, що ми повинні про все забувати, бо ми сусіди, маємо разом співпрацювати і боронитись... Я згодився з ним і сказав, що дуже радий від нього почути, що ми сусіди, ми мусимо разом співпрацювати, але на підставі рівности, а не поневолення, і що Росія, нарешті, мусить собі сказати, що Україна — 50-мільйонний народ, який не може бути без власної держави. Ці розмови ми вели через декілька наворотів, дуже спокійно, з належною пошаною і вирозумінням...". Ба — Росія ще й дотепер цього не спромоглася собі сказати!

Так само варті фільму сторінки в розділі „19 березня 1945 року". Сирени тривоги, налети союзницьких бомбардувальників, і через те наглядачі ніяк не можуть роздати в'язням всіх варених картоплин. Степанові дісталася найменша й він, забувши про смертельну небезпеку, надіється на ще хоч одненьку... Або та знаменита мить, коли вони розбили замкнені зовні двері і не виявили варти. „Не чекаючи далі, що станеться, тут нараз, спонтанно, в один голос, на різних мовах, вибухнув крик: „Ми вільні! Ми живі Ми вільні! Ми живі!" Кожен в'язень обнімав другого, не зважаючи, якої той національности і чи вони мирилися скоріше, чи ні...".

Згинуло у німецьких таборах набагато більше людей, ніж вижило. Степанові Феденкові пощастило вижити. Але як не змогла затьмарити його ясного молодого розуму невідступна тінь смерти, так не сп'янила і не спантеличила воля — він залишається тверезим і несхитним українцем. І це найбільше хвилює у книжці і найбільше підносить на дусі: людина нашої нації не згубила в собі нічого людського, ще й щось здобула для України:після розмови зі Степаном американський офіцер жалкує, бо досі не знав, що українці — осібна нація, „...його ніхто про ті речі в американській військовій школі не ознайомив...". Щось судилося дізнатися від нього і закукуріченим молодим жидам, колишнім в'язням, які вперто не хотіли вірити, що українці поряд з ними страждали у фашистських таборах. Аж поки Степан не описав їм кожен табір...

В „Епілозі" — про долю батька. Цей розділ мав би стати окремою книгою. Батько також вижив, вернувся в рідне село і знов за те саме— за зв'язок з УПА — потрапив до сталінських концентраків, які нітрохи не були кращими від гітлерівських.

Що ще сказати? Якби ця книжка прийшла до читача у більш вишуканій літературній формі, мала струнківшу композицію, якісь додаткові „милиці" — посилання на документи чи на інші видання, вона б не так приваблювала, була б подібною до багатьох інших. Але її написано дуже просто, нехитро, абсолютно безпосередньо — нічого більше не водило авторовою рукою, лише сама пам'ять. Тому у спогадах так багато „паралельної" інформації, доріжок і стежин, якими мимовільно бігли гарячі юнацькі враження та думки.

Невигаданий, а проте глибоко символічний кінець — про криницю Феденків, з якої дотепер п'ють воду люди. З тієї криниці — добра, жива вода!

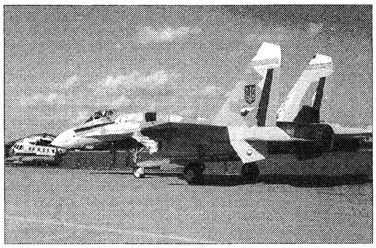
Але мені кортить вернутися до початку, до назви — „Розлука". Розлука, при всій своїй жаскій реалістичності, — то тільки зовнішній плин біографічних подій, але не їхній зміст. Внутрішнім сенсом є щось інше: прощання, розлуки і випробування не змінюють доброї людини, вона стає над ними, підносячись духом у ту царину, де все живе і все вічне, і де розлук уже нема...

Український летун — першуном повітряного фесту

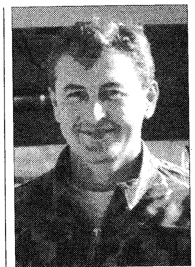
Градец Кралове, Чехія. — Тут у неділю, 14-го вересня, відбувся чеський міжнародний повітряний фест 1997, у котрому брала участь й повітряна фльота України.

У згаданій імпрезі участь брали, крім Української повітряної фльоти таких країн: Чехії, Швайцарії, Словаччини, Німеччини, Еспанії, Мадярщини, Англії, Австрії, Словенії, Бельгії, Росії, Франції, Болгарії, Голляндії та ЗСА.

Перше місце і нагороду в ділянці повітряної акробатики здобув летун української повітряної фльоти полковник Володимир Василів. Свої акробатські вправи, котрі тривали впродовж 12 хвилин, полк. В. Василів виконував літаком типу Міґ-29.

Літак Української повітряної фльоти типу Міґ-29, на котрому полк. В. Василів виконував і здобув перше місце у ділянці повітряної акробатики.

Першун з ділянки акробатики на Чеському міжнародному повітряному фест 1997, летун Української повітряної фльоти полк. В. Василів.

Три...

(Закінчення зі стор. 2)

Минуло три роки. Юрко одержав диплом магістра фізкультури і був готовий іти на працю в середніх школах. Бракувало йому пройти ще тільки однотижневий курс шкільного навчання. Курс той провадив повітовий шкільний інспектор. Вже при самому кінці курсу трапився поганий випадок. Юрко підповів товаришеві. Почув це інспектор і скочив, як божевільний. Кричав і визивав Юрка образливими словами: "Дзіч гайдамацька! Бидло хамске! Культури треба!".. Юрко спокійно запитав: „Чи це культура — ображати?".. Інспектор крикнув: „Марш за двері!.. Ніколи ти не дістанеш учительської посади!

Третя зустріч

Коли Юрко прийшов до свого помешкання, побачив коло дверей Олю. Вона зразу помітила нещасний, сумний вигляд Юрка і запитала про причину. Він розповів докладно усю подію з інспектором і закінчив, що тепер уже нема у нього ніякої надії на учительську працю... Оля усміхнулася і сказала: „Це дуже добре. Тобі не треба ніякої учительської праці". Витягнула із своєї торбинки шкатулку, отворила, а там два перстені... „Один тобі, а другий мені. Це заручинові з діямантами, а діямант означає — навіки, назавжди!"

Померла К. Шуток-Кедровська

У вівторок, 16-го вересня, померла Катерина Шуток-Кедровська, колишня відома активістка українсько-американських громад в Ню Йорку та Ню Джерзі. За професією вона була книговодом і випускником нюйоркського Сіті коледжу. Народилася у Ню Йорку 23-го листопада 1904 року в родині буковинських українців Пилипа і Марії з Семегенів, Шутоків.

Від раннього дитинства була активною в житті українсько-американської громади як член американського жіночого скавтінгу, де опісля стала виховником і займалася організуванням скавтських гуртків при церквах. Крім того вона була організатором українських американських жіночих клюбів.

Згодом К.Шуток-Кедровська стає одною із членок засновниць Союзу Українок Америки, її першим касиром, а також англомовним секретарем організації та пресовим референтом.

Була активною в українських громадах Ню Йорку, Вашингтону та Ню Джерзі, а також постійно пропагувала серед американського оточення правдиві факти історії України, культури і мистецтва. Організувала мистецькі виставки та виступала з доповідями про Україну в різних жіночих організаціях.

У 1932 році вийшла заміж за генерала армії Володимира Кедровського та ще більше включилася у зорганізоване громадське і церковне українське та американське життя. Обидвоє допомогли понад 30 родинам прибути до ЗСА після Другої світової війни з переселенчих таборів у Німеччині.

Проживаючи в Ню Йорку, була членом 25-го Відділу Українського Народного Союзу, а пізніше перенеслася до 353-го Відділу. Крім того, була членом Українсько-Американського Республіканського клюбу, Українського Музею в Ню Йорку та гільди Метрополітальної опери. У Ню Джерзі була активною в Першій помочі місцевости Метачен під час Другої світової війни, в Жіночій лізі виборців цієї місцевости, членом Шрюзбурських літніх домовласників і Літніх громадян місцевости Ред Бенк.

У глибокому смутку залишила сина Юрія Кедровського з дружиною Керол, внуків Діяну Росс і Дон Форман з родинами та одну правнучку.

Опора...

(Закінчення зі стор. 2)

лещата безробіття, матеріяльної скрути, пошуків заробітків у сусідніх державах, де до них ставляться гірше, ніж до худоби, неспроможний багато допомогти. Тут, саме в Галичині, багато людей розчаровані, втратили віру в майбутнє. Лише економічно сильна Галичина могла б справді здійснити свою історичну місію (саме для цього, мабуть, Бог зберіг тут українство) прикладу українського міста, українського осередку культури. Для цього необхідно перетворити прекрасне місто Львів на великий туристичний центр з добре розвиненою сіткою обслуговування. Для цього потрібно брати участь у приватизації приміщень через родини, допомагати у реставраційних працях, у модернізації чудових львівських музеїв тощо. Галичина, Львів, могли б стати величезною школою у молодій понівеченій духово і матеріяльно державі. Без дієвої підтримки Галичина не виконає своєї ролі! І не хотілося б, щоб майбутній історик сказав так, як сучасні кажуть про Хмельниччину чи про події 20-их років: „Не використані були можливості. Не туди пішли, не на ті сили опиралися". Щоб той історик не сказав: „Розпорошили фонди замість сконцентрувати їх на тій точці всієї України, яка могла б стати опорою Воскресіння народу і держави".

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ ДЕПАРТАМЕНТУ праці повідомили, що майже 10,000 працівників летунської лінії „ЮС ейр" проголосувало за тим, щоб стати членами профспілки Американських працівників зв'язку. Організуючи це голосування, до речі одно з найбільших у приватному секторі за останніх 10 років, профспілка здобула підтримку працівників пасажирської обслуги, застосовуючи скрізь тепер у робітничому русі вживану стратегію підкреслення, що прибутки корпорацій зростають, але платні працівників і пільги залишаються незмінними, або навіть маліють.

У ВІВТОРОК, 30-ГО ВЕРЕСНЯ, представник ЗСА до Організації Об'єднаних Націй Билл Ричардсон зустрівся з кубинським міністром закордонних справ Робертом Робайна. Зустріч тривала 30 хвилин і американські офіційні чинники поспішили підкреслити, що Б. Ричардсон зустрічався з ним, як президент Ради безпеки ООН на місяць вересень і одною з порушуваних справ була справа тероризму. Про свою зустріч Б. Ричардсон позвітує президентові Ради безпеки ООН на місяць жовтень Онаві Сомаві з Чіле.

В Дейтона Біч відсвяткували 6-ту річницю незалежности України

У неділю, 24-го серпня ц. р., українська громада Дейтони Біч і околиць на Флориді відсвяткувала в Українському Культурному Центрі 6-ту річницю проголошення самостійної України.

Голова Українсько-Американського Товариства Володимир Коваль відкрив свято. Два колишні дивізійники, Василь Химера та Роман Копійчук, ввійшли з прапорами як почесна стійка. Їх впровадив український американський ветеран Юрій А. Мізюк.

Володимир Коваль відспівав американський гимн, а відтак всі разом відспівали український гимн „Ще не вмерла України". Проклямацію незалежности України відчитав Онуфрій Мізюк. Деклямацію Ганни Черінь „Шоста річниця незалежности України" подала Олександра Басняк.

О. Мізюк дальше відчитав вірш „Вітання з України", котрий написала тринадцятилітня учениця Марія Болюх-Каня з села Вербів, Бережанського району, Тернопільської области, за котрий минулого року її побили.

Відтак подано обід, дохід з якого призначено на сплату боргу побудови Українського Культурного Центру в Дейтона Біч. При закінчені висвітлено фільм з України про роковини незалежности України 1996 року, промови Президента Леоніда Кучми та цілий перебіг військової паради в Києві.

За дальшими інформаціями про Українсько-Американське Товариство та громаду в околиці Дейтони Біч, Фльорида, просимо телефонувати до Володимира Коваля на число телефону (904) 258-3318.

Ділимося сумною і болючою вісткою, що 27-го серпня 1997р., несподівано відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДО

бл. п.
ІВАН ЛЯШ

В сороковий день смерти буде відправлена ЗАУПОКІЙНА ЛІТУРГІЯ та ПАНАХИДА в понеділок, 6-го жовтня 1997 р. о год. 8-ій ранку, в церкві св. Йосафата у Воррен, Мишиген.

Залишені у глибокому смутку:

дружина — ІРЕНА
доньки — ОЛЯ ЛЯШ
— МАРІЙКА ПИТЯК з мужем ВОЛОДИМИРОМ
— ГАЛЯ ТАРАС з мужем ДАВИДОМ
— ХРИСТЯ ЛЯШ-ФАРІОН з мужем МАРКОМ
— АДЯ ВИНАРЧУК з мужем БОГДАНОМ
внуки — АНДРІЙ,
— МАРКО
— ДАМ'ЯН
— КАТРУСЯ
— НАТАЛКА
— ЛАРИСА

Ділимося сумною вісткою, що 30-го вересня 1997 р. в Арлінгтоні, Вірджінія відійшла у вічність на 92-му році життя

бл. п.
НАТАЛІЯ ВОЛИНЕЦЬ
з дому ЛЮСТІҐ

нар. 22-го березня 1906 р. у Теребовлі

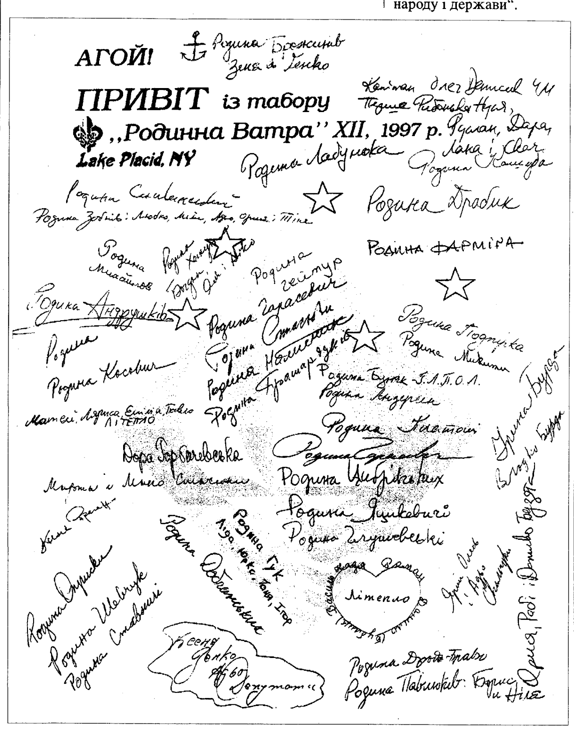
ПОХОРОН відбувся в п'ятницю 3-го жовтня 1997 р. з українського католицького собору Пресвятої Родини у Вашінґтоні, ДК на цвинтар Columbia Gardens в Арлінґтон, Вірджінія.

В глибокому смутку:

донька — ХРИСТЯ СОНЕВИЦЬКА
сини — ОРЕСТ ВОЛИНЕЦЬ з дружиною ЕЛЛЕН
— МИРОН ВОЛИНЕЦЬ
сестри — ОЛЬГА ГАНИЦЬКА
— ВОЛОДИМИРА ТИМЧИШИН
внуки — БОГДАН ЦИБИК з дружиною НАТАЛКОЮ
— МАРІЯ ЦИБИК
— РОМАН ЦИБИК з дружиною АНРЕЄЮ
— БОГДАН ІССА
— МАРУСЯ СОНЕВИЦЬКА
— МАРКО СОНЕВИЦЬКИЙ
— МИХАЙЛО ВОЛИНЕЦЬ
— МЕЛІССА ВОЛИНЕЦЬ
правнук — ДАНИЛО ЦИБИК
зять — РОМАН ЦИБИК
та ближча і дальша родина в ЗСА, Німеччині, Австрії, Польщі й Україні.

Просимо про молитви за душу покійної.

Пожертви замість квітів просимо складати на Український Музей в Ню Йорку, на будівельний фонд Holy Family Ukrainian Catholic National Shrine, 4250 Harewood Re. N.E. Washington DC 20017 або на інші добродійні цілі.

Молодіє життя на Фльориді

Фраґмент з христин Адріянки-Христини Угляр.
(Фото: І. Іваськевич)

Здається зовсім недавно, рік тому, як звучало таке знайоме і радісне: „Просили вас тато, просили вас мама і ми просимо до нас на весілля". А сьогодні молода щаслива пара Володимира та Лідія Угляр запрошують гостей на христини своєї донечки.

Чудовий обряд хрищення Адріянни-Христини провів о. шамбелян Іван П. Стевенський в українській греко-католицькій церкві в Маямі. Всі присутні в церкві відспівали новонародженому дитятку „Многая літа". О. І. Стевенський привітав батьків — Володимира та Лідію Угляр маленької Адріянни-Христини, дідуся Антона та бабусю Наталію Угляр, бабусю Надію, бабусю Любу та тету Лідію, які приїхали зі Львова на цю знаменну подію, та всіх гостей і присутніх.

Продовження свята відбувалося в Українському Культурному Центрі Голливуду на Фльориді. Як прекрасно, що не забувають один про одного в сумні і радісні години, як чудово зібратися однією великою родиною з добрими щирими побажаннями за смачними українськими стравами.

Успішно працює у центрі школа українознавства, де навчається 16 дітей. Маленька Адріянна-Христина також піде до цієї школи, бо рід її з діда-прадіда — щирі, справжні українці.

А тим часом звучать вітання-побажання для новонародженої та її рідних, лине чудова українська музика та пісні.

З роси та в води, тобі, дорога дитино! Нехай Ісус тебе оберігає, Мати Божа в опіці має, а зозуля нехай щоліта кує многії і благії літа.

На заклик Романа Балабана присутні на святі зложили 210 дол., що розділено на українську пресу, а саме: „Свободу", „Гомін України" і „Національна Трибуна".

Хресна мама
Ольга Іваськевич

Наріжний...

(Закінчення зі стор. 1)

та, дипломатів українських і чужих та наших провідних осіб. Запрошення в двох мовах вже розсилається. Розуміється, запрошені усі члени УМ, як і члени української громади Ню Йорку та довкілля.

Посвячення наріжного каменя відбудеться у релігійній церемонії, на яку запрошене духовенство католицького і православного віровизнань. Після чину посвячення запрошуються усіх присутніх гостей на святочний полуденок у УНДомі, яким провадитиме д-р Михайло Яримович, а головним промовцем згодився бути великий прихильник УМ Іван Дзюба. Буде також музична програма, зміст якої ще не відомий.

Тут завважує голова комісії збирання фондів, що активна участь у полуденку д-р М. Яримовича та Івана Дзюби підкреслює факт, який у будові репрезентаційного музею в метрополії світу часто легковажиться, а саме, що цей музей має бути візитівкою української спільноти в загальному, а не лише для громади Ню Йорку. Він має бути репрезентативним до такої міри, щоб усі українці могли ним гордитися та показувати його, а в ньому свої мистецькі надбання, цілому культурному світові.

Одним із доказів того є проєкт, про який інформує Р. Гавриляк, що в музеї буде міститися окрема частина на постійну виставку історичних доказів Великого голоду і участи українців у Другій світовій війні. Він також підкреслює, що над кожною деталею плянів архітекта інж. Юрія Савицького дискутують члени його комітету, у більшості фахівці-інженери, щоб завершити все якнайкраще.

Але тут рівночасно із радісною подією, про яку прийшли повідомити через наш щоденник цілу українську спільноту ентузіясти будови українського музею, вони виявляють зрозумілу журбу та ставлять питання, де є наші жертводавці, які завжди обіцювали зложити свої більші пожертви на ту ціль, коли почнеться будова. Тепер вже прийшов цей момент і ці добровольці, що так з переконанням працюють над здійсненням того, питають слушно: „А де наші жертводавці? Як маємо доповнити зібрані фонди до суми, яка потрібна для завершення будови? Хто допоможе, щоб ця найважливіша культурна і репрезентативна установа завершилася в заплянований час?

2-го листопада буде посвячений наріжний камінь Українського Музею. Це найкращий момент зложити кожному свою „цеголку" до будівлі, яка репрезентуватиме в столиці світу цілу Україну!

Кандидати...

(Закінчення зі стор. 1)

Президент центру Лавриненко підкреслив, що проєкт суто український, тобто вчителі, технології та досвід — українські. Великобританія забезпечує лише фінансування проєкту.

На думку В. Чорновола, „без прийняття закону про вибори всі ці наші навчання не були б варті". Він мав на увазі новий закон на мажоритарно-пропорційній основі, прийнятий минулого тижня Верховною Радою.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ БІЛИЙ ДІМ повідомив, що президент Билл Клінтон номінував професійного дипломата, зі значним досвідом у країнах Африки, Віллі-яма Тваделла, на амбасадора ЗСА до Нігерії. В. Тваделл вже був американським амбасадором у Ліберії та Мавританії, крім того, працював у Малі, Гвінеї Біссав, Намібії та Мозамбіку. Амбасадорів пропонує Президент, але їх мусить затвердити Сенат.

Одна сторінка	$120.00
Пів сторінки	75.00
Чверть сторінки	45.00
Одна восьма сторінки	25.00

ВІДІЙШЛИ • ВІД НАС •

ЮЛІЯ ҐОНЗА член УНС Відд. 38-го Т-ва ім. св. Миколая в Обирн, Н.Й. померла 28-го липня 1997 року на 84-му році життя. Нар. 26-го березня 1913 року в Обирн, Н.Й. Членом УНС стала 1973 року. Залишила у смутку Гелен Гаркінс і Павлину Імперор. Похорон відбувся 31-го липня 1997 року на цвинтарі св. Йосифа в Обирн, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!

Едвард Ґузиляк, секр.

ЕЛІЯС КОСІКОВСКИЙ член УНС Відд. 341-го Т-ва ім. Івана Головінського у Віндсорі, Онт. Канада помер 29-го липня 1997 року на 83-му році життя. Нар. 1908 року в Україні. Залишив у смутку дочку Арлін МекКейб, синів Богдана і Тараса. Похорон відбувся на цвинтарі Гевенлі Рест у Вінсорі, Онт. Канада.
Вічна Йому Пам'ять!

Анна Петришин, секр.

МИХАЙЛО БИНЬОВСЬКИЙ член УНС Відд. 8-го в Йонкерсі, Н.Й. помер 9-го листопада 1996 року на 80-му році життя. Нар. 13-го квітня 1916 року в Тернополі, Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дочку Мирославу Савчак. Похорон відбувся 11-го листопада 1996 року на цвинтарі Окленд в Йонкерсі, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

СТЕФАН МИХАЛЬЧУК член УНС Відд. 372-го Т-ва ім. Івана Франка у Плейнфілд, Н.Дж. помер 27-го липня 1997 року на 63-му році життя. Нар. 10-го грудня 1933 року на Буковині. Членом УНС став 1967 року. Залишив у смутку дружину Лідію, дочок Ольгу Сізар і Марію Фріман, синів Педро, Михайла і Марка і семеро внуків. Похорон відбувся 30-го липня 1997 року на цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!

С.Л. секретар

ДАНИЛО ДМИТРО ПИЩ член УНС Відд. 458-го Т-ва ім. С. Петлюри в Гамілтоні, Онт., Канада помер 5-го червня 1997 року на 73-му році життя. Нар. 1925 року в Ласівці, Підгір'я, Україна. Членом УНС став 1972 року. Залишив у смутку дружину Олександру, дочку Оксану, внуків Олексу і Матвія, ближчу і дальшу родину в Канаді, ЗСА і Україні. Похорон відбувся 9-го червня 1997 року на цвинтарі св. Володимира в Оквіл.
Вічна Йому Пам'ять!

П. Тимків, секр.

ІВАН ЦИМБАЛЯК член УНС Відд. 161-го в Ембридж, Па. помер 28-го березня 1997 року на 81-му році життя. Нар. 20-го лютого 1916 року в Літсдейл, Па. Членом УНС став 1958 року. Залишив у смутку сина, п'ять дочок, четверо пасербиць, 21 внуків, кількоро правнуків і сестру. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла в Ембридж, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ФРЕНСИЗ П. ПАТРИК член УНС Відд. 367-го Т-ва „Запорозька Січ" в Рочестері, Н.Й. померла 30-го червня 1997 року на 73-му році життя. Нар. 1924 року в Рочестері, Н.Й. Членом УНС стала 1961 року. Залишила у смутку синів Роберта (Юлія) і Джеймса (Лінда), дочку Бетті Патрик, внука Антона і брата Тоні Ляйб. Похорон відбувся з крематорії в Принстоні, Н.Дж.
Вічна Їй Пам'ять!

Христина Дзюба, секр.

МАРІЯ ВАЙС член УНС Відд. 5-го Т-ва ім. св. Миколая в Асторії, Н.Й. померла 17-го липня 1997 року на 78-му році життя. Нар. 1919 року в Скрентоні, Па. Членом УНС стала 1937 року. Залишила у смутку дочок Діяну Орішак і Лінду Лонґ, внуків Стейсі й Еріка Орішаків, сестер Роз Малиновську і Дженіфер Лонґ. Похорон відбувся 19-го липня 1997 року на цвинтарі Мавнт Олівер в Меспет, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!

Маріон Климишин, секр.

ФРЕНСИЗ ЛУЦКІ член УНС Відділу 256-го Т-ва ім. св. Івана Хрестителя в Рівергед, Н.Й. померла 4-го жовтня 1996 року на 76-му році життя. Нар. 19-го червня 1920 року у Вестгемптон, Н.Й. Членом УНС стала 1956 року. Залишила у смутку сина Стефана, невістку Патрисю, внука Стефана Тому, брата Стефана, сестру Анну Вівчар, Катерину Брак і Ольгу Бліс. Похорон відбувся 7-го жовтня 1996 року на цвинтарі св. Ізидори в Рівергед, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!

Кирило Безкоровайний, секр.

ПОДІЇ

VII КОНГРЕС СФУЖО

Торонто. — Світова Федерація Українських Жіночих Організацій повідомляє, що VII Конгрес СФУЖО відбуватиметься від 23-го до 26-го жовтня ц.р. в готелі Колоні, 89 Честнат вул. в Торонто, тел. 1 (800) 387-8687. Відкриття — у четвер, 23-го жовтня о год. 7:15 вечора, бенкет — у суботу, 25-го, о год. 7-ій вечора в залі Домініон, Шератон Сентре готель. За квитками на бенкет слід звертатися до Анни Бідяк, тел. 603-7819, домашній 766-4296, або до канцелярії КУК, тел. 762-9427. Додаткові інформації про конгрес та бенкет поміщені у „Свободі", ч. 188 з четверга, 2-го жовтня ц. р.